

LUTHEROVA DEKÁDA 2011

Sola fide

10. Vstupenkou do kráľovstva Božieho je viera

„Hovorím vám, že mnohí prídu od východu a od západu a budú stolovať s Abrahámom, Izákom a Jákobom v kráľovstve nebeskom, ale synovia kráľovstva budú vyhodení von do tmy; tam bude plač a škrípanie zubov.“ (Mt 8, 11 – 12)

Na jednom stretnutí mládeže som videl scénu, ktorú zahrála jedna z mládežníckych skupín. Scénka sa volala Čakáreň do neba a vovádzala nás do situácie ľudí, ktorí opustili túto časnosť a v jednej miestnosti čakali, kým ich anjel zavolá do neba. V čakárni sedelo zopár ľudí, každý tichý, prekvapený a zamĺknutý. Medzi nimi však bol jeden mladík, ktorý všetkým naokolo rozprával, že sa tu dlho nezdrží a čoskoro ho zavolajú do neba, pretože bol v cirkvi vždy aktívny. Chodil do spevokolu, pomáhal pánovi farárovi, dokonca aj upratoval v kostole. Anjel však rad za radom volal do neba tých ostatných, až mladík zostal v čakárni sám. Nevedel si vysvetliť, ako je to možné – mal byť v nebi predsa prvý. Scénka sa končila šťastne, pretože anjel napokon pozval do neba aj tohto mladíka, no s napomenutím, že to nie je za všetky tie práce, čo v cirkvi vykonal, ale za vieru, ktorou veril v Pána Ježiša Krista. Práve kvôli tejto viere ho ostatní predbehli, lebo ich viera bola úprimnejšia a živšia, hoci o nej toľko nehovorili.

Pán Ježiš počas svojho života neraz farizejom vytykal pokrytectvo a hovoril: „Colníci a neviestky vás predchádzajú do kráľovstva Božieho.“ (Mt 21, 31b) Bola to podobná situácia ako v onej scénke. Farizeji totiž dbali na zákon a jeho dodržiavanie, a preto si namýšľali, že majú vo všetkom prvenstvo. Ak šlo o spasenie, mali by byť aj tam automaticky oni, tí, ktorí budú v nebi prví. Avšak Pán Ježiš poukázal na to, že hoci sú farizeji poslušní zákonu a hoci dodržiavajú všetky cirkevné predpisy, chýba im niečo iné – úprimná viera. Oni nikdy neprišli k Pánovi Ježišovi činiť pokánie, nikdy sa nevyznávali zo svojich hriechov, nikdy nežialili nad svojím životom. Boli so sebou spokojní a netúžili po žiadnej zmene. Iné to bolo s colníkmi a neviestkami, ktorí si dobre uvedomovali, v akej biede sa nachádzajú. Spoločnosť im to neraz dávala pocítiť, a tak nežili s ružovými okuliarmi na očiach a bolo im jasné, že ich život za veľa nestojí. Cítili sa tu na zemi zbytoční a nemilovaní. No keď im Pán Ježiš oznámil, že za nich prišiel zomrieť a že im chystá miesto v nebi, prijímali to s radosťou a vďačnosťou. Nechávali sa úplne naplniť touto správou a ich postoj k svetu, k Bohu i k sebe sa menil. Tak sa v ich srdci rodila úprimná viera – teda živý vzťah k Pánovi Ježišovi. Stretávali sa s Ním, stolovali s Ním, počúvali Ho a radovali sa z Neho. Tak sa stalo, že Pán Ježiš na nich poukázal ako na tých, ktorí sú práve vďaka tomuto živému vzťahu k Nemu oveľa bližšie ku kráľovstvu Božiemu než poslušn, ale neúprimní farizeji.

Tu sa nám dostáva dôležitého poznania o viere a to, že práve viera je onou „vstupenkou“, ktorá nám otvára dvere neba. Viera v zmysle úprimného a živého vzťahu s Pánom Ježišom, viera v zmysle vzájomnej komunikácie a intenzívnej blízkosti. Práve takáto viera totiž zaručuje, že vo chvíli, keď opustíme túto časnosť, budeme mať vo večnosti známosť – Pána Ježiša. On je tou najlepšou konexiou, akú si môžeme želať. Mať vieru v Neho znamená mať za priateľa najväčšieho Pána neba i zeme. Ako dokážeme my ľudia túžiť po známostiach, ako ich dokážeme využívať a závidieť tým, čo ich majú, ak ich my nemáme. Veľa vecí v živote dosahujeme vďaka známostiam a dokáže nás mrziť, ak niekedy známosti nemáme a zišli by sa nám. Máme však známosť vo večnosti – Pán Ježiš nám zaručuje otvorené brány nebies a ponúka nám večnosť. Len je potrebné mať v srdci živú vieru v Neho.

Farizeji vo svojej hrdosti pohrdali všetkými ľuďmi, ktorí nemali židovskú vieru a neboli príslušníkmi izraelského národa. Božie vyvolenie vzťahovali iba na seba a predstava, že by aj niekto iný mal byť účastníkom Božieho kráľovania, bola pre nich nepredstaviteľná. No Pán Ježiš poukazuje na to, že v Božom kráľovstve budú všetci tí, ktorí v Neho veria, a to bez ohľadu na príslušnosť k národu, bez ohľadu na pôvod, rasu, pohlavie či sociálne postavenie. Mimoriadne dráždivou bola skutočnosť, že Pán Ježiš do kráľovstva Božieho volal aj Nežidov – Samaritánov a Rimanov. Už pri Jeho narodení je naznačené, že sa narodil pre všetkých, keď pri Jeho nohách zastali mudrci z východných krajín, ktoré boli pohanské. A teraz to Pán Ježiš zdôrazňuje úplne naplno slovami, ktoré sme dnes čítali.

Dnešné slová sú adresované Židom a hovoria o Nežidoch. Inak povedané, dnešné slová sú adresované tým, ktorí sú hrdí na svoje vyvolenie a zákon, a hovoria o tých, ktorí majú v srdci vieru v Ježiša Krista. Pán Ježiš upozorňuje Židov, že sa celkom ľahko môže stať, že oni – zbožní a zákonu poslušní farizeji – budú vyhodení z kráľovstva Božieho, zatiaľ čo zo spasenia sa budú radosť tí, ktorí prídu zo všetkých končín sveta – teda Nežidia. Je to šokujúce a drsné vyhlásenie, no mimoriadne výstižne pripomína, aká dôležitá je pre človeka viera v Ježiša Krista.

To, samozrejme, neznamená, že by teraz človek nemal byť poslušný prikázaniam, cirkevným tradíciám, alebo nemal dbať na svoju dobrú povest' či konať dobro. To všetko však musí byť iba následok viery. Konáme to všetko z čírej radosti, že nás Pán Ježiš vykúpil. Z lásky k Nemu milujeme cirkev, ktorú On založil. Z lásky k Nemu konáme dobro, chtiac Ho napodobniť, a z lásky k Nemu sa podriaďujeme Božej vôli. To je to správne poradie a správny vzťah viery a skutkov. Skutky samotné, poslušnosť zákonu či aktivita v cirkvi bez lásky a viery v Pána Ježiša by nám nepomohli. Podobali by sme sa oným synom svetla, ktorí si o sebe veľa myslia, no v konečnom dôsledku budú vyhodení do tmy. Preto si zakladajme jedine na viere. Jedine o ňu prosme Pána Boha a jej sa nikdy v živote za nič na svete nevzdávajme.

Štefan Kiss